

Отже, формування сучасних мегаполісів є своєрідним транснаціональним середовищем, яке дає можливості для взаємодії на одній позиції з державами транснаціональних корпорацій, банків, міжнародних міжвладних і невідладних організацій, мегаполісів, релігійних об'єднань. Очевидно, що сучасний етап розвитку мегаполісів призводить до зміни фінансово-економічної системи і являє собою якісно новий процес, пов'язаний з інтенсифікацією глобальних фінансових впливів і транснаціональних зв'язків. Глобалізація світової економіки призводить до ослаблення національних територіальних одиниць, що, в свою чергу, призводить до становлення мегаполісів, а також розвитку їх особливих функцій – командно-адміністративної функції світової економіки.

Список використаних джерел

1. Глобальный город: теория и реальность / под ред. Н. А. Слуки. М. : ООО «Аванглион», 2007
2. Васюта О. А. Васюта С. І. Екологічна політика: національні та глобальні реалії. Чернівці: Зелена Буковина, 2004.
3. Вульфович Р.М. Основные проблемы управления городами // Государственное управление и политика. Учебное пособие / Под ред. Л. В. Сморгунова. СПб. : Изд-во СПбГУ, 2002. 564 с.

Радіонова О. М., кандидат економічних наук, доцент,
Лаленко Ю. Р., студентка Навчально-наукового інституту
економіки і менеджменту,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ФЕСТИВАЛЬ ЯК ФОРМА СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Фестиваль представляє собою важливий фактор соціально-культурної комунікації. Сучасні фестивалі взаємопов'язані з соціально-культурними процесами та відображають всі сторони соціальних взаємовідносин, їх специфіку та різноманіття. Спілкування та обмін інформацією в формах художньої творчості яскраво виражений у фестивалях, які ґрунтуються на міжособистісних, міжнаціональних та міжкультурних відносинах. В даний час, на наш погляд, цінність фестивалю очевидна, він активно використовується в якості способу ведення культурного діалогу.

У творчому процесі відбувається взаємодія між індивідами, які належать до різних культурних та національних спільнот, а також до соціальних співтовариств.

При характеристиці фестивалю в контексті соціально-культурної комунікації слід враховувати ряд параметрів:

- характер суб'єктів комунікації (міжособистісна, особистісно-групова, міжкультурна та ін.);

- форми комунікації (вербальна, невербальна);
- рівні протікання комунікації (на рівні повсякденної культури, в спеціалізованих областях соціально-культурної практики, в контексті трансляції культурного досвіду від спеціалізованого рівня до повсякденного і т. ін.).

Це дозволяє розглядати широкі соціально-культурні перспективи фестивалю, зокрема – у контексті міжкультурної та внутрішньо-культурної комунікації. Фестиваль виступає передумовою міжкультурного творчого обміну та розглядається в культурних системах, відношення яких він представляє.

В історії фестивального руху виявляється залежність характеру фестивального спілкування від соціально-культурного спілкування. Геокультурні процеси напряму впливають на зміст фестивалів. Так, поступове зростання ролі творчого обміну з другої половини ХХ ст. пояснюється посиленням позицій ідеології глобалізації, в той час як період 50-60-х рр. ХХ ст. спостерігались тенденції відновлення внутрішньо-культурних взаємодій різних країн.

Поступовий перехід від внутрішньо-культурної взаємодії до міжкультурної добре розглядається в історії фестивального руху. Якщо на початковому етапі фестивалі були формою спілкування однієї культурної спільноти, для яких була характерна певна тематична направленість, обмеженість творчих зв'язків, то перехід до міжкультурної комунікації відкрив нові можливості для культурно-соціальних процесів у контексті творчих зв'язків між різними культурами.

У сучасному світі в умовах глобалізації стандартні способи організації творчого процесу починають відходити на другий план, уступаючи місце комунікативним моделям творчого контакту. Спектаклі, театральні постановки, персональні виставки та інші види традиційного фестивалю втрачають свій початковий статус, інтегруючись з техногенними видами мистецтва, такі як телебачення та кінематограф. У результаті на одне з провідних місць виходять такі форми фестивалю, як телевізійні шоу та кінофестиваль.

У соціально-культурному просторі фестиваль формує необхідні умови для комунікації між представниками національних та етнічних співтовариств та культур: здійснюється обмін творчим, соціальним та духовним досвідом, створюються нові продукти спільної творчості.

Отже, фестиваль є одним із значущих форм соціально-культурної діяльності, важливим засобом прояви творчого підходу та ініціативності.

Фестиваль як форма культурно-дозвілєвої діяльності виступає важливим засобом організації вільного часу для саморозвитку населення. Фестивалі як форма культурного відпочинку широко використовується у виховній та соціально-культурній діяльності з дітьми, молоддю, дорослою аудиторією.

Фестиваль представляє собою важливу організаційно-художню форму мистецтва: він несе особливу атмосферу свята, демонструє кращі досягнення художніх колективів та виконавців.

Одна з головних задач фестивалю – внесок у культурне життя країни, регіону, міста. Фестиваль передбачає не тільки видовищний захід, але і активну

взаємодію всіх учасників. Не випадково головна роль відводиться творчому процесу, який спирається на рівень майстерства учасників фестивалю.

Фестивальні заходи сприяють створенню максимально широкого поля для творчої взаємодії як професіоналів в області різних видів мистецтв – театру, музики, кінематографу, так і глядачів. Сучасний фестиваль має велику кількість методів, реалізується в культурно-творчих, культурно-охоронних, рекреативних, освітніх та комунікативних технологіях соціально-культурної діяльності та представляє собою важливе соціокультурне середовище виховання.

Список використаних джерел

1. Давидовський К. Міжнародний фестивальний рух у формуванні культурно-мистецького середовища України (на прикладі міжнародних музичних фестивалів «Київські літні музичні вечори» та «Віртуози планети»). *Культурологічна думка*. 2011. № 3. С. 94-100.

Радионова Л. А., кандидат философских наук, доцент,
Самсоненко А. В., студентка Учебно-научного института

экономики и менеджмента,
*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А. Н. Бекетова, Украина*

ФЛАНЁР В РЕФЛЕКСИИ ГОРОДСКОЙ ПОВСЕДНЕВНОСТИ

Прочтение города как текста расширяет его смысловое поле. Культуролог и семиотик Юрий Лотман отмечал, что среди черт такого текста можно выделить прежде всего кодовую гетерогенность (зашифрованность несколькими кодами) и семиотическую неоднородность.

Возможность более глубокого понимания и прочтения урбанистических смыслов конкретизируется посредством «опыта» (Г. Гадамер), когда городская действительность не только познается, но и переосмысливается, проживается человеком. Интерпретация городских текстов заключается не в проникновении в изначально заложенный авторский смысл текста, а в создании нового смысла. Изменчивость и динамичность городской жизни обуславливает соответствующее смещение и изменение смыслов в сознании наблюдателя.

Внимательный к городу прохожий или фланёр (от французского *flâneur* – «гуляющий») на самом деле не только наблюдает, а и вступает в двусторонний контакт, диалог с городом, погружаясь в собственные эмоции, ощущения и восприятие. Фланёр – это «определенный режим взгляда, которому свойственно любопытство, сочетаемое с некой рассеянностью, но вместе с тем это и характеристика движения по городу, маршруты, пластика, ритм. Иными словами, фланёр – один из возможных персонажей, на которые распадается эмпирический субъект ...» [1, с. 2].

Одновременно с развитием коммерческого характера городов и всплеском процессов урбанизации в XIX веке улицы стали наполняться «гуляющими без